(గత సంచిక తరువాయి)

"ఎక్కడ తీసుకున్నావు? ప్రదీప్ రాత్రిపూట లేటుగా వస్తాడు. రోజంతా మనదే కదా!"

"అయినా సరే ఈ వంటలు గోల లేకుండా హాయిగా ఉందాం. నువ్వు వెకేషన్‌కు వెళ్ళి ఎన్నాళ్ళయింది? నేను నెట్‌లో చూసి బుక్ చేసేశా. ఇక్కడి నుండి ఓ రెండు గంటల ప్రయాణం. ఒక పెద్ద లేక్ ఉంది. దాని దగ్గర వెకేషన్ హోమ్. ప్లీజ్ కాదనకు. ప్రదీప్ ఏమైనా అనుకుంటాడా?"

"ప్రదీప్ గురించి కాదులే. సర్లే నాకు కూడా ఛేంజ్‌గా ఉంటుంది. మరి రాజికి ప్రాబ్లం ఏమీ లేదా? ఒప్పుకుంటుందా?"

"ఒప్పిద్దాములే మనిద్దరం" నవ్వేసింది ప్రియ.

"రేపు ప్రొద్దున్నే బయలుదేరదాం. కమాన్ బట్టలు సర్దుకో" హడావుడి చేసింది.

"సర్లే ఏమీ మారలేదు నువ్వూ నీ హడావుడి" ప్రియ వంక ఆప్యాయంగా చూస్తూ నవ్వింది అనిత.

వంటిల్లు అంతా సర్దేసి ప్రదీప్‌కు ఫోన్ చేసింది అనిత.

"ఏంటి?" ఎత్తుతూనే అడిగాడు ప్రదీప్. ఇద్దరూ కనీసపు మాత్రం మాట్లాడుకొని ఓ మూడు నెలలయ్యిందేమో.

"నా స్నేహితురాలు వచ్చింది. ఇంకో ఫ్రెండ్‌ను కలుసుకోటానికి వెళుతున్నాం. ఒక వారం తరవాత వస్తాను. ఇదే చెపుదామని చేశాను" అని పెట్టేసింది అనిత.

ప్రియకు ఆ సంభాషణ వినిపిస్తూనే ఉంది. ఏమీ చెప్పకుండానే అంతా అర్ధమైనట్లుగా ఉంది. అనిత బట్టలు సర్దుకుంటుంటే పక్కనే కూర్చుంది ప్రియ. బెడ్‌రూం అంతా పరికించిన ప్రియకు అర్ధం అయ్యింది. ఇది అనిత రూం మాత్రమే అని, ప్రదీప్‌కి సంబంధించిన వస్తువులేవీ డ్రెస్సర్ మీద లేవు.

"ప్రియా నీ మనస్సులో సందేహాలన్నీ నిజమే నాకూ ప్రదీప్‌కు మధ్య సత్సంబంధాలు లేవు. చెపుతాలే నెమ్మదిగా. వారం రోజులు భరించటానికి సిద్ధపడ్డావుగా" పొడిగా నవ్వింది.

"చనిపోయే లోపల ఒకసారి స్టీవ్‌ని చూడాలని ఉంది ప్రియ. నన్ను కలవటానికి ఇష్టపడతాడో లేదో కానీ ఒక్కసారి.. ప్రియ నిజం చెప్పు తను బాగానే ఉన్నాడు కదా? సంతోషంగా ఉన్నాడా? తను ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉండాలి. నాకంతే చాలు."

ప్రియ కళ్ళల్లో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి అనిత మాట్లాడిన విధానంకు. స్టీవ్ అనితను ఇప్పటికీ ఎంత ప్రేమిస్తున్నాడో తెలిస్తే అనిత ఏమైపోతుంది?

"ప్రేమ విషయం పక్కనే పెడితే స్టీవ్ చాలా మంచి స్నేహితుడు. తనతో ఉంటే నాకు ఏ సంకోచాలు, భయాలు ఉండేవి కాదు. నాతో నేను ఎలా ఉంటానో తనతోనూ అంతే. తనను నేను ప్రేమించాను. తనకు లేదు అలా. నా ప్రాప్తం ఇంతే, సర్లే ఈ మాటలు ఎప్పుడూ ఉండేవే. పద బయలుదేరదాం. సాయంత్రం ట్రాఫిక్ పెరుగుతుంది."

ప్రియవైపు చూడకుండా సూట్‌కేసు జిప్ వేసి, సూట్ కేసు మోసుకుంటూ బయటకు వచ్చింది.

అనిత గొంతులోని మార్పు గమనించింది ప్రియ. వచ్చే ఏడుపును బలవంతాన ఆపుకుంటుందని గ్రహించింది. ఏమీ రెట్టించదలచుకోలేదు. ఈ వారంలో అనిత మనస్సులో, జీవితంలో ఉన్నదంతా తెలుసుకోవాలని ముందే నిర్ణయించుకుంది ప్రియ. తన మానసిక స్థితి బట్టి స్టీవ్ గురించి చెపుదాం అనుకుంది.

కారులోని జిపిఎస్‌లో రాజి అడ్రస్సు ఫీడ్ చేసి కారు పోనిచ్చింది అనిత.

డోర్ బెల్ మోగగానే, దానికోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా రాజి వెంటనే తలుపు తీసింది. చిరునవ్వుతో తలుపు తీసిన రాజిని చూసి "హాయ్ రాజి" అని అరిచేసింది ప్రియ.

"ఎప్పటినుండి ఎదురుచూస్తున్నానో తెలుసా. రారా లోపలికి" పక్కకి తొలిగింది రాజి.

"ముందు ఇటు చూడు, నాతో ఎవరిని తీసుకుని వచ్చానో చూడు." పక్కగా నిల్చున్న అనితను ముందుకు లాగింది ప్రియ.

ఒక్కసారిగా స్టన్ అయినట్లుగా నోటికి చెయ్యి అడ్డుపెట్టుకుని అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయింది రాజి.

జీన్స్ మీద కుర్తీ వేసుకుని, జుట్టుకు చిన్న క్లిప్ పెట్టి వదిలేసింది. నవ్వుతూ ఎదురుగా నిల్చుంది అనిత అని గుర్తుపట్టటానికి రెండు సెకండ్లు పట్టింది కానీ నిజంగా అనితనే చూస్తున్నా అనన్ విషయం బుర్ర గ్రహించటానికి కాస్త ఎక్కువ టైమే పట్టింది.

"ఇంత పెద్ద షాక్ ఇస్తే నా గుండె తట్టుకోవద్దూ" నవ్వుతున్న ఇద్దరిని కోప్పడింది రాజి.

"రండి లోపలికి. అనిత ఎక్కడ ఉంటున్నావు. ఎప్పుడు కలుసుకున్నారు? ఇద్దరూ కలిసి నాకు ఇలా సర్‌ప్రైజ్ ప్లాను చేశారు కదా! క్షమించకూడదు మిమ్మల్ని. ఇంకా గుండె దడ తగ్గలేదు" ఆనందంలో గబగబా మాట్లాడేస్తుంది రాజి.

"ఓయ్! కాస్త ఊపిరి పీల్చుకో" నవ్వింది ప్రియ.

అందరూ లోపలికి వచ్చి ఫ్యామిలీ రూంలో కూర్చున్నారు.

"కాఫీనా, టీనా లేక జ్యూస్ తాగుతారా?" హడావుడి పడింది రాజి.

"అరె ఏంటా కంగారు. మాకు మర్యాదలు చెయ్యాలా? కూర్చో ముందు" నవ్వింది అనిత.

"ఏదో ఒకటి తాగుతూ కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చు కదా. చెప్పండి."

"సరే అయితే అందరికి టీ పెట్టు" అంది ప్రియ.

టీ పెడుతూ, అందరికి ప్లేట్లో పకోడీలు, జిలేబీ సర్దింది రాజి.

"ఏంటిది ఇన్ని పెట్టావు. అసలే లంచ్ హెవీ అయ్యింది" ఆ ప్లేట్లు చూస్తూ అన్నది ప్రియ.

"ఏమీ మాట్లాడొద్దు. ఏది పెడితే అది తినాల్సిందే. ఇది బెల్లం జిలేబీ స్పెషల్‌గా తెప్పించా. ఒకే ఒక్క స్వీట్ షాపులో చేస్తారు" కప్పుల్లో టీ పోస్తూ చెప్పింది రాజి.

"మీ ఇల్లు బాగుంది రాజి. పిల్లలు బాగున్నారు. ప్రియ చెప్పింది. శ్వేత ద్వారా నిన్ను కనుక్కున్నా అని" గోడ మీద ఉన్న శ్వేత, సాత్విక్ ఫోటోలు చూస్తూ అన్నది అనిత.

"ఇంక ఇప్పుడు చెప్పండి అసలు కబుర్లు. అనిత ఎక్కడుంటున్నావు" టీ కప్పులు చేతికి అందిస్తూ అడిగింది రాజి.

"అతి కష్టం మీద ఓ రెండువారాల క్రితం అనితను కన్నుక్కున్నాం. పోయిన వారం తనతో మాట్లాడను, ఇదిగో ఇప్పుడు కలిసాను. తనూ ఇక్కడే ఉంటుంది"

"నేను ఇక్కడికి వచ్చి ఓ సంవత్సరంన్నర అయ్యిందేమో. ఎక్కువ పరిచయాలు లేవు" అన్నది అనిత.

"ఏం కబుర్లు చెప్పుకోవాలి. ఎక్కడ మొదలెట్టాలో అర్థం కావట్లేదు. ఎంత సంతోషంగా ఉందో"

"ఇదిగో సెంటీ అయ్యి నన్ను ఏడిపించారంటే మాత్రం ఊరుకోను" కోప్పడింది ప్రియ. నవ్వేశారు అందరూ.

"సరే కబుర్లు తరవాత - రాజి నిన్ను ఓ వారం రోజులు కిడ్నాప్ చేస్తున్నా, మీ ఆయనతో ఏం చెప్పుకుంటావో, ఎలా ఒప్పిస్తావో మాకు తెలియదు, రేపు ప్రొద్దున్నే ప్రయాణం. రాత్రికి ఇక్కడే ఉంటాం. మీ ఆయనకు ఛాయిస్ లేదులే ఒప్పుకుంటారు మేం కూడా అడుగుతాం" ప్రియ తన ప్లాను అంతా చెప్పింది.

"వారం రోజులా? హమ్మో ఒప్పుకోరు. అయినా ఇంతిల్లు ఉంది కదా."

"నువ్వు ఏమీ మాట్లాడకు. కమాన్ బాగుంటుంది సరదాగా ఓ వారం గడుపుదాం. ఇన్నేళ్ళ తరవాత కలిసాం కదా. ప్లీజ్ ప్లీ వేణుగారిని ఒప్పించు" చిన్నపిల్లలాగా ప్రియ అడిగే విధానంకు గట్టిగా నవ్వేసింది రాజి.

ప్రభాతపు తొలి వెలుగులో కారు మెత్తగా వెళుతుంది.

"తేరే బినా జిందగీ సే కోయీ షికనా తో నహీ.." ఆర్ద్రంగా వినిపిస్తుంది కిషోర్ కుమార్ గొంతు కారు సీడీలో నుండి.

అనిత, ప్రియ, రాజి ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళు ఉండిపోయారు. మౌనంగా ఆ పాత పాటల మాధుర్యం ఆస్వాదిస్తూ.

తెల్లవారుఝామున నాలుగు గంటలకే బయలుదేరారు. ఇంకో అరగంటలో వెళ్ళాల్సిన చోటు ఉంది.

"ఎంత అందమైన బాధాకరమైన ఆలోచన కదా. నువ్వు లేని జీవితం మీద నాకు పిర్యాదు లేదు. నువ్వు లేని జీవితం ఉంది కానీ అందులో జీవం లేను. ఒకప్పుడు ఇలాంటి పాటలు విని ఏంటీ పిచ్చిగోల అనుకునే దాన్ని కానీ ఆ బాధ, వేదన ఇప్పుడిప్పుడే అర్థం అవుతున్నాయి" కళ్ళు తెరవకుండానే నెమ్మదిగా అన్నది ప్రియ.

కారు డ్రైవ్ చేస్తున్న అనిత మృదువుగా నవ్వింది.

"ఎవరో కవి అన్నట్లు ప్రేమలో ఓడిపోయినా, కనీసం ప్రేమను ఆస్వాదించగలిగే వరం దొరకటం అదృష్టమేమో. చాలామందికి ఆ ప్రేమ ఎలా ఉంటుందో కూడా తెలియకుండా జీవించేస్తారు" అన్నది రాజి.

జిపిఎస్ మార్గం చూపుతుంటే కారును వెకేషన్ హోమ్ ఆఫీసు దగ్గర ఆపింది. ప్రియ లోపలికి వెళ్ళి సంతకం చేసి తాళాలు తీసుకుని వచ్చింది. తిరిగి కారులో కూర్చుని వాళ్ళు ఇచ్చిన మ్యాపు ప్రకారం వెళ్ళారు.

చుట్టూ చెట్లు, చెట్ల మధ్య దూరదూరంగా దుంగతో చేసిన ఇళ్ళు, మధ్యలో పెద్ద సరస్సు - ఏదో కలలాగా ఉంది.

కారు దిగి ముగ్గురూ నోటమాట రానట్లుగా ఉండిపోయారు.

నీటి మీద పల్చగా పరచుకున్న మంచు తెర, స్వాగతిస్తున్న చిరుగాలి, ఈ ప్రకృతికి మేమే కాపలా అన్నట్లు ఎత్తుగా పెరిగిన పైన్ చెట్లు, లేలేత చిగుళ్ళతో సింగారించుకుంటున్నా ప్రకృతి కాంత, గాలిలో గమ్మత్తైన అడవి వాసన.

ఆ అద్భుతాన్ని కలుషితం చేయకూడదు అన్నట్లు మౌనంగా ఉండిపోయారు ముగ్గురూ.

ఇంటి బైట కూర్చోటానికి చెక్కతో చేసిన పిక్నిక్ టేబుల్, బల్లలు ఉన్నాయి. దానిమీద కూర్చున్నారు ముగ్గురు.

"ఎంత బాగుంది ప్రియ. బైట వేరే ప్రపంచం ఉన్నదన్న విషయం గుర్తుకు రాదేమో ఇక్కడుంటే" మౌనాన్ని ఛేదిస్తూ అన్నది రాజి.

"రండి అన్నీ లోపల సర్దుకుని, కాసేపు వాకింగ్‌కి వెళ్ళి వద్దాం" తపో సమాధి నుండి లేస్తున్నట్లుగా అన్నది అనిత.

మూడు బెడ్ రూంలు, కిచెన్, లివింగ్ రూం, అన్ని సదుపాయాలు ఉన్నాయి.

సూట్‌కేసులతో పాటు తెచ్చుకున్న తినుబండారాలన్నీ సర్దేశారు లోపల.

"ఆకలి ఆకలి. వీళ్ళు ఇచ్చిన మ్యాప్ ప్రకారం, ఓ పదిహేను నిమిషాల్లో ఒక చిన్న టౌన్ ఉంది. రెస్టారెంట్లు ఉంటాయన్నారు కదా! వెళదామా?"

"మనం తెచ్చుకున్న కాఫీపొడి, బ్రెడ్, ఎగ్స్, ఫ్రూట్స్ - ఇన్ని ఉన్నాయి కదా ఆమ్లెట్లు వేసుకుని తిందాం. మధ్యాహ్నం లంచ్‌కి వెళదాంలే, నాకు లేక్ చుట్టూ తిరగాలని ఉంది" అన్నది అనిత.

వంటకు సరంజామా అన్నీ ఉండటంతో బ్రెడ్ టోస్ట్, ఆమ్లెట్లు చేసి, కాఫీ మగ్గులు తెచ్చుకుని ముగ్గురూ బైట టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు.

అప్పటికి బాగా వెలుతురు వచ్చేసింది. సరస్సు చుట్టూ సన్నటి బాట ఉంది నడవటానికి, కుందేళ్ళులాంటి చిన్న జంతువులు తప్పితే భయపడాల్సింది ఏమీ లేదని ముందే చెప్పారు రిసార్టు వాళ్ళు. లేచి బాట మీద నడవటం మొదలు పెట్టారు.

"ఇక నావల్ల కాదు అడగకుండా ఉండటం, స్టీవ్‌ను నువ్వు ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయావు అనితా?" అడిగింది రాజి.

"చాలా పెద్ద కథ పరిస్థితులు అనుకూలించలేదు. అంతకంటే ఏముంటుంది?" సన్నగా నవ్వింది అనిత.

"నీకు ఈ టాపిక్ మాట్లాడాలని లేకుంటే ఫోర్సు చెయ్యను అనిత. ప్రియ చెప్పేదాకా తెలియదు కదా నాకు, అంతవరకూ మీ ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకునే ఉంటారనుకునేదాన్ని."

"సర్లే చెపుతా... స్టీవ్, నేనూ చదువు అయిపోయాక ఉద్యోగాల్లో చేరిపోయాం. స్టీవ్ చికాగోలో, నాకు డెట్రాయిట్‌లో. తనతో బంధం ఎంతో అందంగా ఉండేది. ప్రేమలో పడిన ప్రతి ఒక్కరూ చెప్పేమాటేనేమో. ఇద్దరమూ ఏనాడు పెళ్ళి గురించి మాట్లాడుకోలేదు. తను లేని జీవితం నేను ఊహించలేదు. వీలైనప్పుడు కలిసేవాళ్ళం. రోజూ ఫోనులు. నాన్నకు ఒంట్లో బాగోటం లేదని తెలిసి అక్క ఇండియా వెళ్ళింది. ఇండియా వెళ్ళాక తెలిసింది స్ట్రోక్ వచ్చిందని, ఎడమవైపు చచ్చుపడిపోయి మంచాన పడ్డారు నాన్న. మాట స్పష్టత ఉండేది కాదు. అక్క నెలరోజులున్నా, పరిస్థితిలో ఏమీ మార్పు రాలేదు.

అప్పుడే కొత్తగా నేను హెచ్-1 బి వీసా చేయించుకున్నాను ఒక ఇండియన్ కన్సల్టెంట్ దగ్గర. ఓ రెండు నెలలు కూడా కాలేదు అక్కడ చేరి. నాన్న పరిస్థితి వివరించి ఒక నెలరోజులు సెలవు పెట్టి ఇండియా టిక్కెట్టు కొనుక్కున్నా.

విపరీతమైన ఒత్తిడి నామీద, ఇండియా నుండి ఫోన్లు నా పెళ్ళి గురించి. స్టీవ్‌కు ఎప్పటికప్పుడు చెపుతూనే ఉన్నా అన్ని విషయాలు, నామీద ఇంట్లో వాళ్ళ ప్రెషర్ అంతా.

వెళ్ళేముందు ఫోన్ చేశా.

"చాలా బెంగగా ఉంది స్టీవ్. నాన్నను ఆ స్థితిలో చూడగలనా?"

"భయపడకు. ఫిజియోథెరపీ చేయిస్తున్నారని అన్నావు కదా. తగ్గిపోతుందిలే" ఓదార్పుగా అన్నాడు స్టీవ్.

నా ధైర్యం అంతా స్టీవ్. తనతో మాట్లాడితే ఎక్కడలేని ధైర్యం వస్తుంది. కానీ కొద్దిరోజులుగా కొంచెం దిగులుగా వుంటున్నాడు. దిగులు అనేది సరైన పదం కాదేమో. ఏదో తెలియని టెన్షన్ తన మాటల్లో. ఏంటి అని అడిగితే ఏమీ చెప్పేవాడు కాదు టాపిక్ మార్చేసేవాడు.

ఇండియా వెళ్ళాక నాన్నను ఆ స్తితిలో చూడలేకపోయా. దాదాపు మూడేళ్ళు అయ్యింది నాన్నను చూసి. బరువు తగ్గి, మొహం పీక్కుపోయి, మంచాన నిస్సహాయంగా ఉన్న వ్యక్తి నాకు గుర్తున్న నాన్నకాదు.

వెళ్ళగానే నా పెళ్ళి గురించి పోరు మొదలయ్యింది. దాచేదేముందని స్టీవ్ సంగతి చెప్పేశా. అతనినే పెళ్ళి చేసుకుంటానని అన్నాను.

"నీకు మాటిచ్చాడా పెళ్ళి చేసుకుంటానని?" ముద్దముద్దగా అడిగారు నాన్న.

"ప్రత్యేకంగా పెళ్ళి గురించి మాట్లాడుకోలేదు, నాకెంత వయస్సని. ఇప్పుడేగా జాబ్‌లో సెటిల్ అయ్యాను. కానీ అతనికి నేనంటే చాలా ఇష్టం. చాల్ మంచివాడు. అక్క కూడా తెలిసింది కావాలంటే అడగండి."

"అతనిది మన ప్రాంతం కాదు, మన అలవాట్లు పద్ధతులు కావు అంత నమ్మకంతో ఎలా చెపుతావు. కనీసం ఒక్కసారైనా ఫ్యూచర్ గురించి మాట్లాడుకోలేదు. ఇంత స్టుపిడ్ కూతుర్ని కన్నానా?" నాన్న అంత కఠినంగా మాట్లాడటం అదే మొదటిసారి. అసలే అనారోగ్యం, పైగా మాట సరిగ్గా రావట్లేదు ఆ ఆవేశంలో బీపీ పెరిగితే ఎంత నష్టం.

అప్పటికే ప్రదీప్ సంబంధం అందరికి నచ్చేసింది. అతను వారం రోజుల్లో ఇండియా వస్తున్నాడంట, రెండువారాల్లో పెళ్ళి అయిపోవాలని ప్రెషర్.

భరించలేక స్టీవ్‌కు ఫోన్ చేశా మాట్లాడదామని. నేను చెప్పేది మౌనంగా విన్నాడు. ఇప్పుడూ మాట్లాడే పరిస్థితుల్లో లేను. మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను అని పెట్టేశాడు.

నాలుగు రోజులు ఏ ఫోనూ లేదు. నా మానసిక స్థితి ఊహించుకో. నా స్టీవ్ ఇలా ప్రవర్తిస్తాడా అని నమ్మబుద్ధి కాలేదు. ఇంట్లో వాళ్ళ ప్రశ్నార్థకమైన చూపులు. అమ్మా అక్క గుసగుసలు - నరకం చూశాను.

స్టీవ్ ఫోన్ చేశాడు -

"అనిత నువ్వు నాకు చాలా మంచి స్నేహితురాలివి. కానీ నేను పెళ్ళికి సిద్ధంగా లేను. అస్సలు అంతదూరం ఆలోచించలేదు నేను. ఇంత చిన్నవయస్సులో ఆ ఝంఝాటంలో పడాలని లేదు. మనకి వర్కవుట్ అవ్వదు. ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించి మీ పేరెంట్స్ చూసిన అబ్బాయిని చేసుకో. మీ అక్కలాగా హ్యాపీగా ఉంటావు. నేను ఒక స్నేహితుడిని అంతే, అంతకంటే ఇవ్వలేను. ప్లీజ్ ఇక ఈ విషయం గురించి విశ్లేషించటం, సంవాదించటం కూడా అనవసరం. నిదానంగా ఆలోచించుకో. ఆవేశంతో నా మీద కోపం తెచ్చుకున్నా నీకు అసంతృప్తి, దుఃఖం మాత్రమే మిగులుతాయి. కానీ సొల్యూషన్

దొరకదు. నిన్ను ఎప్పుడూ ఒక ఆత్మీయురాలిగా గుర్తుపెట్టుకుంటాను. నీలో చాలా ఆశలు కల్పించాను. ఐ యామ్ రియల్లీ సారీ. వి ఆర్ నాట్ మెంట్ టు బి టుగెదర్ నీతూ. గుడ్ లక్"

అంతే పెట్టేశాడు. ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడలేకపోయా. స్తబ్దుగా అయిపోయా. నా స్టీవ్ ఇలా మాట్లాడాడా? ఎన్ని కలలు కన్నాను మా భవిష్యత్తు గురించి - నా చిన్ని ప్రపంచం, ఎంతో అందంగా ప్రేమగా కట్టుకున్న పొదరిల్లు.

స్టీవ్ అలా మాట్లాడినందుకు ఎవరు ఎన్ని కామెంట్లు చేసినా ఎందుకో మనస్సు ఒప్పుకోలేదు. అఫ్‌కోర్స్ మొదట్లో, బాధ, కోపం, అవమానం రకరకాలుగా ఫీలయ్యాను. నెమ్మదిగా ఆ కోపం తగ్గింది. నా ప్రేమ మీద పిచ్చి నమ్మకం ఏమో? ఏదో కారణం ఉంది లేకుంటే అలా మాట్లాడేవాడు కాదు అన్న నమ్మకం.

నాన్న ఆరోగ్యం ఇంకా దెబ్బతింది ఈ స్ట్రెస్‌లో. ఆహారం కూడా సరిగ్గా తీసుకోలేకపోయేవారు. ఈ పరిస్థితుల్లో పెళ్ళివద్దని ఎంత మొత్తుకుని ఏడ్చినా ఎవ్వరూ నా మాట వినలేదు.

ప్రదీప్ రావటం, పెళ్ళి చూపులు ఓ ఫార్మాలిటీ, ఆరోజే లగ్నపత్రిక రాసేసుకున్నారు. వారం రోజుల తరవాత పెళ్ళి ఇంకో నాలుగురోజులకు ప్రదీప్ అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు.

అక్క ఇండియాలో ఇంకో రెండు మూడు నెలలు ఉంటానని చెప్పటంతో, నేను కూడా పెళ్ళి అయిన రెండువారాలకు అమెరికా వచ్చాను. ప్రదీప్ ఉన్నచోటే ఉద్యోగం వెతుక్కుని కాపురానికి వెళ్ళేసరికి ఇంకో ఆరునెలలు పట్టింది.

ఇదేనేమో నా జీవితం అని మనఃస్ఫూర్తిగా దాంట్లో ఇమిడిపోటానికి ప్రయత్నించా. కానీ ఫెయిల్ అయ్యా"

గట్టిగా నిట్టూర్చింది అనిత.

పెళ్ళి తరవాత జీవితం, వెన్నెల గురించి, ఈ మధ్య జరిగిన గొడవదాకా అంతా చెప్పేసింది. అక్కతో అన్నీ చెప్పుకున్నాకానీ, ఇన్నేళ్ళ తరవాత అంతా చెప్పేసరికి మనస్సు తేలికగా అయి, ఏదో భారం తీరినట్లు అయ్యింది.

ప్రియ, రాజి మౌనంగా ఉండటం చూసి "రండి లంచ్‌కు వెళదాం. ఆకలేస్తుంది" కూర్చున్న చోటునుండి లేచి జీన్స్‌కు అంటిన మట్టి దులుపుకుంది అనిత.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments